

Spartacus Vacantie-Week

Aan de leden en vrienden van Spartacus.

Kameraden.

Evenals het vorige jaar wordt wederom een Spartacus-vacantieweek georganiseerd. In de eerste week van Augustus was het niet mogelijk de beschikking over een goede inrichting te krijgen. Na veel moeite is het ons tenslotte gelukt, beslag te leggen op „Het Plankenhuis” te Putten op de Veluwe en wel van 7 tot 14 Augustus.

De omgeving van Putten is, in een woord gezegd, schitterend. We zullen ons een week te midden van bossen en heide bevinden, waar we uren kunnen dwalen. Een omgeving waar alles te genieten is.

Enkele leden van de werkgroep, die de vacantieweek organiseren hebben het kamphuis bezocht en geven hieronder hun indruk weer. Het huis bevat vier zalen die elk gelegenheid tot slapen bieden aan ongeveer twintig personen. Alles is uitstekend ingericht en goed onderhouden. Goede bedden en elke slaapzaal heeft openslaande ramen. Op de zalen

zijn vaste wastafels. Bovendien zijn er in het gebouw twee douche-cellen. Beneden is een grote zaal waarin de maaltijden worden gebruikt. Die zaal is tevens geschikt, om bij regen — laten we geen regenweer krijgen — als ontspanningsgelegenheid te dienen.

Het huis kan 80 tot 90 personen herbergen.

De prijs voor de gehele week bedraagt f 25.— per persoon; kinderen tot 10 jaar f 12,50 per persoon.

Kameraden die met een eigen tent willen komen betalen f 20.— per week en per persoon.

In vergelijking met de prijs van het vorige jaar, zal dit voor velen hoog lijken. De organisatie is echter anders dan het vorige jaar. Toen moesten de deelnemers ten dele op eigen verzorging rekenen. Zo waren de broodmaaltijden geheel overgelaten aan de deelnemers en moesten zij die dus ook zelf bekostigen. Thans is alles, maar dan ook alles, inbegrepen, zelfs bediening en schoonmaak. Wij zijn dus in volledig pension. Natuurlijk moeten bonnen worden ingeleverd. Daarover later meer. Alle maaltijden worden ge-

meenschappelijk genuttigd in de eetzaal. Wij hebben nu een goede tijd van voorbereiding. Alles zal dus beter dan voorheen kunnen worden geregeld. Maar de opgaven moeten juist daarom nu ook zo snel mogelijk worden ingezonden. Daarvoor zijn nog twee klemmende argumenten. Ten eerste: wij moeten binnenkort een waarborgsom betalen, evenals het vorige jaar; ten tweede: het aantal plaatsen is toch eigenlijk beperkt en dus, wie het eerst komt, het eerst maalt.

Men geve zich dus direct op en zende tevens de eerste drie gulden aan de penningmeester van de werkgroep toe. Volgens moet er voor worden gezorgd, dat einde Maart in totaal f 6.— is gestort, in April f 9.—, in Mei f 12.— en zo vervolgens, tot een bedrag van f 15.— per persoon; eventueel voor deelnemers beneden 11 jaar, de helft van deze bedragen.

De rest mag dan op de eerste vacantedag worden afgerekend.

Wij komen gaandeweg met nadere mededelingen in Spartacus.

De werkgroep:

LEEN VAN DER JAGT.

Van Beuningenstraat 90 I, A'dam-W.

C. v. d. KUIL, penningmeester,

1e Oosterparkstraat 127 II, A'dam-O.

Critiek

Uit de bieven, die de redactie regelmatig bereiken, mag zij de tot voldoening stemmende conclusie trekken, dat ons blad met aandacht wordt gelezen. Wij plaatsen dan ook gaarne de hieronder volgende kritiek, die ons door een der lezers ter plaatsing werd aangeboden.

De scheidingslijn.

In Spartacus No. 3, Januari '48, schrijft U in het artikel „De klasse groeit in de strijd”, o.a. het volgende.

„Al is zijn arbeidskracht met enkele uren loon hersteld, het belet de arbeider niet om acht of tien of zelfs meer uren per dag te arbeiden. Deze meer-arbeid, het aantal uren, dat hij werkt boven het herstel van zijn arbeidskracht, dient om alles en allen, die geen product voortbrengen te voeden en te onderhouden.

Hiervan moeten worden onderhouden: koningen, keizerse dictators met hun gevolg, ministerraden en kamerleden, het ontzaglijke leger van bureaucraten, onderwijzers, doctoren, advocaten en rechters, kooplieden, handels-agenten en bankiers, universiteiten en scholen, het gehele leger, met z'n generaals en soldaten, z'n oorlogsbodems, kanonnen, tanks en vliegtuigen, z'n chemische laboratoria om gifgassen atoombommen te maken, het herstel van alle machines, kortom de gehele maatschappij.

Hier trekt U de scheidingslijn tussen de twee klassen, tussen aan de ene zijde de „handarbeiders” en aan de andere zijde alle overige leden der maatschappij. Hierbij komen de hoofd-arbeiders en ook alle andere arbeiders, die niet werkzaam zijn in bedrijven, voor directe consumptie (voeding, kleding enz.) in dezelfde rubriek als de parasieten, wat mij economisch niet juist voorkomt. M.i. loopt bedoelde lijn tussen hand- en hoofd-arbeiders enerzijds en alle geen productieve arbeid verrichtende personen anderzijds, waarbij ik dan onder productieve arbeid ook versta die arbeid, die nodig is om de arbeiders, als door U

bedoeld, te kweken (zie het vervolg van Uw artikel in „Spartacus” van 24 Januari.)

Wij kunnen ons voorstellen, dat er kritiek is gevolgd op bovenbedoelde passage. Echter de bedoeling om een scheidingslijn tussen de klassen aan te geven, lag niet in de strekking van het artikel. De bedoeling was te laten zien, wat of er allemaal van het meer-product af moet. In onze artikelen over „de arbeidskracht” zijn wij hierover uitvoeriger geweest. Daar hebben we er op gewezen, dat transport en distribuerende bedrijven feitelijk verlengstukken zijn van de fabriek en alles wat aangewend wordt om de arbeidskracht en het productie-apparaat te vernieuwen en uit te breiden als productieve arbeid moet worden beschouwd. En dat is natuurlijk ook het geval met onderwijzers, leraren, doctoren enz. Legerbenodigdheden vallen hier b.v. al direct buiten, zij vallen buiten het circulatie-proces, ze behoren tot de improductieve consumptie.

Om nu echter de scheidingslijn tussen hoofd en hand-arbeiders enerzijds en geen productieve arbeid verrichtende personen anderzijds te trekken, om te bepalen wie parasiet is of niet, lijkt ons ook niet juist. Volgens deze maatstaf zou de arbeider, die in een munitie-fabriek werkt, een parasiet zijn en een auteur, wiens boek verfilmd wordt en daarvoor een vorstelijk honorarium ontvangt of een hoog geplaatst ingenieur zouden geen parasieten zijn. Waar het parasiteren precies begint is even moeilijk aan te geven als wie arbeider is of niet. Sommigen, (we behoeven niet te vragen wie dat zijn) trekken hieruit de conclusie, dat er dus geen klassen en parasieten bestaan. Op het gebied van andere wetenschappen dan de politiek-economische is men echter niet zo dom, of liever stelt men zich niet zo dom aan. De onmogelijkheid om precies de grens te bepalen tussen het dieren- en plantenrijk heeft nog nooit een bioloog er toe gebracht nu ook maar te verklaren, dat er geen dieren en planten zijn. Indien men echter behoefte heeft aan een definitie dan zouden wij willen bepalen, dat ieder die gedwongen is zijn arbeidskracht te verkopen tegen een bedrag,

dat hem niet in staat stelt deel te hebben aan de gemiddelde welvaart, is arbeider en geen parasiet. Doch zoals gezegd, het was ons in het artikel niet te doen om een definitie, doch om te laten zien wat de betekenis is van het meerproduct, waarover de arbeider geen enkele zeggingschap heeft.

Spartacus op de Vesuvius

6de verantwoording Januari '48.

PERFONDS.

J. L. f.0,50, S. H. f.0,50, J. V. f.1.—, J. de G. f.1.—, J. de G. f.2,50, H. G. L. f.10.—, S. D. M. f.1.—, B. N. f.2,50, O. S. f.2,50, J. V. f.10.—, N. A. f.2,50, Wed. W. f.1.—, allen te A.
Th. M. te B. f.15.—, P. K.-M. te B. f.10.—, S. O.-M. te H. f.15.—, Totaal f.75.—.

Verder ontvingen wij nog:

J. B. te A. f.1.—, F. B. te A. f.1,25, H. te A. f.0,75, H. S. te D. f.0,50, J. C. te B. f.10.—, J. C. te B. f.10.—, O. J. te A. f.1.—, van S. te A. f.0,50. Totaal f.25.—.

In Januari werd via „De Vlam” ontvangen: v. d. T. te R. f.0,50, J. F. v. R. te B. f.1,50, A. V. te Z. f.3,00, H. S. te A. f.0,45, A. K. te S. f.0,45, W. H.-S. te A. f.0,45, A. G. te A. f.0,45, H. S. te D. f.2,95, W. K. te R. f.0,45, A. Z. te 's H. f.1.—, H. v. d. W. te 's Gr. f.0,50, A. B. te A. f.0,45, L. D. te R. f.0,45, J. H. te R. f.0,45, H. B. te 'W.a.Z. f.0,45, M. H.-L. te V. f.1,00, L. v. d. B. te V. f.0,50, D. C. te L. f.1,50, G. M. L. te R. f.0,50, E. B. te B. f.2,50, R. v. D. te 's Gr. f.1,35, J. t. V. te A. f.0,50, A. W. te R. f.0,45, J. H. B. te Z. f.0,45, T. d. J. te B. f.1,80, Fl. de R. te R. f.1.—, F. v. d. H. te A. f.1,50, S. v. S. te IJ. f.2.—, R. L. W. te A. f.1,10. Totaal f.29,65.

Vorige verantwoording f.736,56.

Totaal generaal f.866,21.

21 FEBRUARI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 8

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f.1,50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Arbeidersstrijd — Waarvoor?

De staking heeft in de moderne maatschappij, met haar nauw vervlochten economisch leven, een geheel andere uitwerking gekregen dan vroeger. Zolang een stakingsactie tot enkele afzonderlijke bedrijven beperkt blijft, wordt het economisch leven, dat als een geheel werkt en ook beheerd wordt, nauwelijks gehinderd. De tactiek van de heersende klasse is dan ook, om de kleine stakingen te lokaliseren en te beperken. Zo is de toestand op het ogenblik in Nederland. Natuurlijk streven de arbeiders op de duur er naar, hun acties met elkaar te verbinden. Ze stoten daarbij op de weerstand der erkende vakverenigingen, die met de invloed, die zij toch nog steeds op hun leden hebben, dit trachten te voorkomen. De niet erkende vakvereniging, de E.V.C., voert wel een propaganda, die op uitbreiding der acties is gericht, maar waar de leiding der staking, juist daardoor, aan de E.V.C. wordt toevertrouwd, doet zij niet anders dan de actie beperken. Hoe zou het ook anders kunnen; want welke vakvereniging is in staat om grote, uitgebreide stakingen te financieren?

Zo zou, als geen andere wegen konden worden gegaan, de staking tot een stomp en nutteloos wapen zijn geworden. De geschiedenis van de arbeidersstrijd, ook die uit de laatste tijd in Nederland, leert evenwel, dat de arbeidersstrijd, waar het oude uitgetreden pad der vakbeweging in een doodlopend slop voert, nieuwe wegen vindt. De arbeiders in de bedrijven vinden elkaar en vormen in de strijd een eenheid, buiten alle vakverenigingen en partijen om, en ze zullen ook over alle bedrijven heen, door hun afgevaardigden, in de strijd hun eenheid vinden. De zelfstandige strijdorganisatie der arbeiders, die hen in staat stelt het stakingswapen tegenover de gehele heersende klasse te hanteren, moet er komen, zo spoediger naar mate de arbeiders de noodzaak er van inzien.

Ook zonder deze eigen strijdorganisatie, nog onder de invloed der vakverenigingen en in hun ideologie bevangen, komen de arbeiders tot grote algemene stakingen. De massale stakingen in Frankrijk, tegen het einde van het vorige jaar, geven daarvan

het beste voorbeeld. Met onweerstaanbare kracht goldten ze door het gehele land. De grote nood bracht de arbeiders tot een eensgezind optreden. De strijd was gericht tegen de regering, die door haar loon- en prijspolitiek elke andere uitweg om aan de noodtoestand te ontkomen, had afgesneden.

De actie kreeg daardoor een uitgesproken politiek karakter. Maar toen de regering pas goed onder druk was gezet, was een iets lossen maken van de strenge wettelijke maatregelen, die loonsverhogingen onmogelijk maakten, voldoende voor de leiding der vakverenigingen, om de arbeiders weer aan het werk te sturen.

Door deze gang van zaken wordt de eigenaardige positie, waarin de arbeidersklasse verkeert, fel belicht. Terwijl de grote massa der arbeiders nog vasthoudt aan de oude wijze van strijd voeren, zich organiseert in de vakvereniging en de leiding van haar strijd, van de staking, aan deze toevertrouwt, heeft zich de organisatie van de heersende klasse met reuzenschreden verder ontwikkeld. Niet meer de afzonderlijke ondernemer, zelfs niet meer de grote kapitaalmaatschappijen, tot trusts en monopolies verbonden, staan tegenover de arbeiders, als ze de strijd moeten aanbinden voor het verzekeren van dragelijke loon- en arbeidsvoorwaarden. De heersende klasse heeft haar eenheid gevonden in de nationale staat. Ze is zelfs bezig de verschillende staten tot statenblokken aan te smeden, die niet alleen in de imperialistische machtsstrijd en de concurrentiestrijd der landen onderling als een eenheid optreden, maar ook tegen de arbeiders.

De regeringen nemen de zaken der ondernemers waar, als zij een grens stellen aan het loonpeil. Ze doen het ook; door te proberen de kosten van het levensonderhoud te fiseren, door de zogenaamde prijsbeheersing en andere wettelijke maatregelen ter ordening van het economische leven. Het geheel dient er toe, om de winst en kapitaalvorming der kapitalistische ondernemingen zo gunstig mogelijk te doen zijn. Het gevolg is, dat alle machtsmiddelen worden aangewend, om de lonen laag te houden, maar dat er van een prijsbeheer-

sing niets terecht komt, wanneer de ondernemers kunnen aantonen, dat de gebonden prijs de winst in gevaar brengt.

Met deze gehele ontwikkeling, waarvan wij in het voorgaande alleen een klein gedeelte konden laten zien, heeft de strijd der arbeiders geen gelijke tred gehouden. Dat ligt niet in de eerste plaats aan de vorm van de organisatie, waarmee de strijd wordt gevoerd, maar aan een tekort aan inzicht over de voorwaarden waaraan een strijd, die tegen deze nieuwe situatie is opgewassen, moet voldoen. Wij zijn er van overtuigd, dat de arbeidersklasse door vallen en opstaan haar weg zal vinden. Zij zal ook leren zien, dat zij haar strijd moet voeren tegen de centrale macht van de heersende klasse, de regering, en dat daarvoor een andere eenheid, een andere organisatie, uitgaande van de bedrijven, gevonden moet worden.

Maar onafscheidelijk verbonden daarmee is een verandering van de doelstelling van deze strijd. Het inzicht groeit, dat het in wezen niet meer gaat om een paar centen loonsverhoging of andere onderdelen van de arbeidsvoorwaarden — ze hebben geen betekenis meer tegenover de loon- en prijspolitiek der regeringen — maar om de rechts- en machtspositie der arbeiders ten opzichte van het bepalen van de algemene loon- en arbeidsvoorwaarden; beter gezegd: van de algemene levensvoorwaarden in de maatschappij.

Wordt dit in arbeiderskringen eenmaal goed begrepen, dan ondergaat de arbeidersstrijd ook een grondige verandering. Het wordt een machtsstrijd, met het uitgesproken doel om de maatschappelijke verhoudingen te veranderen. Dat is dan een politieke strijd bij uithemendheid, maar een, zoals alleen de arbeidersklasse zelf kan voeren. Het is tenslotte een strijd om de macht, om het veroveren van een nieuwe maatschappij, waarin niet meer het winstprincipe geldt, maar een die beheerst wordt door het streven om in de menselijke behoeften te voorzien.

De nieuwe organisatie van de arbeidersstrijd en het bewust worden van het nieuwe doel, waarvoor deze strijd moet worden gevoerd, zijn onafscheidelijk aan elkaar verbonden. Ze moeten als een geheel tot klaarheid worden gebracht, in de hoofden der arbeiders en zich manifesteren in de daadwerkelijke opbouw van de organisatie. Daarbij is de politieke propaganda van de

Werft abonné's voor „Spartacus”

GROEI DOOR STRIJD

In het Januari-nummer van l'Internationaliste, het Franse blad van de Bordigisten, wordt een artikel gewijd aan de jongste grote staking in Frankrijk.

De schrijver neemt deze laatste arbeidersactie in dat land scherp onder de loupe. Hij zet uiteen, dat het zich in de strijd werpen van de arbeiders niet uitsluitend het gevolg geweest is van de activiteit der Stalinisten, maar in wezen tot uiting moest komen, gezien het feit, dat het levenspeil der arbeidende bevolking in Frankrijk vier tot vijfmaal lager lag dan vóór de oorlog. Waarbij dan nog moet opgemerkt worden, dat de productie die van voor de oorlog verre overtrof.

Voor zover de Stalinisten deel hadden aan de staking en de parolen daarvan uitgaven was dat, volgens l'Internationaliste, in verband met het feit, dat de Londense Conferentie toen na op handen was (acht dagen later) en zij hoopten, door verzwakking van Bidault's positie, die van Molotov te versterken.

Bijzonder merkwaardig, zeker van uit ons standpunt bezien, is de conclusie, waartoe de schrijver komt. Hij zegt:

„Wat in al deze secundaire (ondergeschikte, Red. Sp.) vraagstukken bovendien, is het duidelijke feit, dat vandaag, niet meer dan gisteren, het feit van het uitbreken van de staking geen begin of groei van een revolutionaire bedreiging betekent. Het kardinale punt van de stakingen is niet hun omvang noch hun geestdrift. Het is de aard van het politieke program, dat zich evenwijdig ermee ontwikkeld heeft en dat ondersteund wordt door de arbeiders.

De stakingen worden slechts revolutionair, bevatten slechts de mogelijkheid tot revolutionaire ontwikkeling, wanneer zij een program ondersteunen, dat gaat in de richting van de vernietiging van de nationale Staat. Het proletariaat zal alleen dan in staat blijken aanspraak te maken op de macht, wanneer er een proces is van eenheid, van samengaan op het politieke program van het internationalisme.”

Tot zover l'Internationaliste.

Wel spreekt het blad van een „program, dat gaat in de richting van de vernietiging van de nationale Staat”, maar hoe het meent, dat zo'n program er uit moet zien, daar laat het zich niet over uit. Evenmin zegt het blad iets anders omtrent het „pro-

revolutionaire organisaties, die bewust dit doel nastreven, van onschatbare waarde. Zij moeten aan het groeiende bewustzijn vorm geven, tegenwerkende propaganda bestrijden en alles bevorderen wat tot eigen machtsorganisatie der klasse kan leiden. De zelfstandige arbeidersstrijd is zonder de werkzaamheid van deze organisaties niet mogelijk. Ze hebben tot taak om doel en richting aan die strijd te geven. Maar daarmee raken we een nieuw probleem, dat we een ander maal zullen behandelen.

ces van eenheid, van samengaan op het politieke program van het internationalisme”.

Volgens ons is zulk een proces onderworpen aan groei, aan ontwikkeling. Dat wordt maar zo een, twee, drie uit de grond gestampt.

Door alle tijden heen hebben de onderdrukte klassen strijd gevoerd tegen hun onderdrukkers. En met de ontwikkeling, die plaats vond in het productieproces, waaraan ook een evolutie in politieke zin gepaard ging, veranderde de strijdwijze en nam ook het doel, waarvoor gestreden werd, andere vormen aan.

Waren in het begin van het industriële tijdperk de toen nog vrij sporadische acties der arbeiders hoofdzakelijk op materiële verbeteringen gericht, in de tweede helft van de 19de eeuw begonnen zij, onder invloed der opkomende politieke partijen, zich ook op politiek terrein te weren en trachtten, door verovering van het kiesrecht, invloed op de landsregering te verkrijgen.

De opkomst en bloei der Vakbeweging deed hun activiteit op dat terrein in steeds sterker mate toenemen.

Pogingen tot internationale verbindingen en samenwerking te komen werden zowel door links-georiënteerde partijen als door de vakbeweging ondernomen. De diverse Arbeiders-Internationals evenals het I.V.V. zijn daar de bewijzen van.

Dat die verbindingen jammerlijk gefaald hebben, weten we. Ze zijn niet in staat geweest enig effect te sorteren, noch aan het begin van de 1ste, noch aan dat van de 2de wereldoorlog. Het nationalisme nam weer de overhand. Maar dat neemt niet weg, dat in het beste, meest bewuste deel der arbeiders het besef levend is, dat die internationale verbinding, die samenwerking er komen moet en komen zal. Maar dat zal tijd en strijd kosten.

„Door schade en schande wordt men wijs!”

Dat heeft ook de arbeidersklasse ondervonden. Het bleek al spoedig, dat de met veel enthousiasme in de regering van stad en land gebrachte arbeiders-vertegenwoordigers, na kortere of langere tijd zich aan het nieuwe milieu hadden aangepast, zich wel hadden moeten aanpassen, wilden ze hun moeizaam veroverde positie niet verliezen.

En de vakbondsbestuurders ontpoppen zich meer en meer tot steunpilaren van het kapitalisme. Voeren onderhandelingen met „instanties” achter gesloten deuren. En na afloop kunnen de werkers aanvaarden, wat de „heren” overeengekomen zijn.

Bovendien grijpt de Staat, door zijn geleide economie, meer en meer in het leven van de arbeiders in. De Staat regelt in- en uitvoer, verdeling der grondstoffen, werktijden, lonen en prijzen, en schrijft precies voor, wat en hoeveel er gegeten mag worden. En dan vooral niet te veel.

Is het dan wonder, dat, waar gebleken is, dat de arbeidersklasse van regering

noch vakbeweging iets te verwachten heeft, zij zich in haar acties tegen beiden keert en over de vakverenigingsleiders heen de strijd met de Staat aanbindt?

Natuurlijk gaat dat nog niet vlot. Het is een proces. En dat moet groeien. En dat zal het ook. Het zal tot klaarheid komen, eerst in de hoofden der arbeiders, hoe ze op zichzelf aangewezen zijn. Hoe ze slechts strijd zullen kunnen voeren, door zich onderling te verbinden in hun bedrijf. En dat ze tot samenwerking zullen moeten komen van bedrijf tot bedrijf. Nationaal. Maar ook internationaal.

En met de ontwikkeling van deze strijd-methode zal ook de ontwikkeling samengaan van de „revolutionaire bedreiging”. Iedere, door de arbeiders zelf, goed geleide staking, ook al is die alleen gericht op verbetering van loon- of arbeidsvoorwaarden, gaat in wezen tegen de Staat, is reeds nu min of meer een revolutionaire bedreiging. Hetgeen wel gebleken is uit de wijze, waarop de heersende klasse op recente stakingen gereageerd heeft. Liever de bedrijven geheel of gedeeltelijk stil leggen, dan toegeven. Want als dat gebeurt, waar gaan „we” dan heen?

We zeiden het reeds, er zal veel tijd voor nodig zijn. Maar de arbeidersklasse zal er slechts bij winnen, die tijd strijdende door te brengen. Ze kunnen niet wachten tot een „program tot vernietiging van de nationale Staat” hun wordt voorgelegd. Al strijdende zullen ze hun lessen te leren krijgen en de weg, die ze gaan moeten, duidelijker afgebakend zien.

In de strijd zullen ze groeien. Ze zullen vallen. Doch telkens weer opstaan. En eindelijk overwinnen.

Twee citaten!

Het internationale karakter van het Engelse socialisme.

„Hoezeer de toestand van de Joden in Palestina dringt, blijkt wel uit het bevel van de Britse autoriteiten, waardoor Woensdagmorgen een Amerikaans schip verboden werd het anker voor Tel-Aviv uit te gooien. De autoriteiten geloofden, dat het schip wapens voor de Haganah (de Joodse verzetsorganisatie) aan boord had en gelastte de kapitein naar Haifa op te stomen.”

„Het Vrije Volk”, 29-1-'48.

„Een belangrijke kwestie is, of Irak de beloofde Britse wapens evtl. tegen Palestina (dus tegen de Joden, red. Sp.) zal kunnen gebruiken. Op dit punt is het verdrag uiterst vaag. In het onwaarschijnlijke geval (?), dat de Arabische Liga een aanval gelast, kan Irak dus zonder twijfel Palestina met Britse wapens aanvallen. Minister Bevin heeft dit verdrag aangekondigd als het eerste in een nieuwe serie, die de vriendschap zal uitdrukken tussen Engeland en de Arabische wereld.”

„De sociale toestanden in Irak zijn onbeschrijfelijk slecht. De bevolking leeft in onmenselijke omstandigheden en ook de olierijkdommen, die sinds 1927 geëxploiteerd zijn, hebben daarin nagenoeg geen verandering gebracht. Er is echter een kleine groep, die het uitstekend gaat. Dat zijn de feodale heren, godsdienstige en politieke machthebbers en grootgrondbezitters. Door middel van deze kaste oefent Engeland hier zijn macht uit. Elke nieuwe

regering wordt uit deze groep gevormd en handhaaft zich met Britse steun tegen het toenemende gemor van de massa.”

Uit „Het Vrije Volk”, van 28 Jan. '48.

Voor de internationale oliebelangen, vooral belangrijk voor de komende derde wereldoorlog, is Engeland, het land waar de Labourpartij regeert, bereid Palestina te laten uitmoorden, en samen te gaan met de feodale onderdrukkers.

De Labour-regering, als zaakwaarnemer van de kapitaalsbelangen, ziet blijkbaar een Joods-Palestina met lede ogen en moet klaarblijkelijk ook de door hun feodale heren onderdrukte Arabieren in Irak vrezzen, want deze kwamen tegen het onderstekende verdrag in opstand. Overal braken onlusten en stakingen uit, die van een zodanige felheid waren, dat het Irakse kabinet heeft moeten aftreden.

Onderdrukte Arabieren en Joden hebben in werkelijkheid eenzelfde vijand. Als zij samen konden gaan tegen de Arabische heersers en hun Engelse bondgenoten, zou er ook een oplossing gevonden zijn voor de strijd in Palestina. Onderwijl toont de Labour-regering haar internationale karakter.

De jongste minister

Een jonge man, Prof. v. d. Brink, is 19 Jan. minister geworden, hetgeen als zodanig voor ons van niet zoveel belang is. Toch is er een bijzonderheid, die ons er toe brengt, wel aandacht aan dit feit te besteden. Deze nieuwe minister van economische zaken is door de R.K. Volkspartij in zijn ambt gezet, om hem gelegenheid te geven, denkbeelden te verwerkelijken, waarover het R.K. Dagblad „De Volkskrant” het volgende schrijft:

„Samen met Prof. Romme heeft hij een studie uitgegeven over het privaateigendom en dit boekje heeft hij, zo niet in de zak, toch zeker in het hoofd, nu hij deel uit gaat maken van het kabinet-Beel.”

Klaarblijkelijk moet deze alinea verwachtingen opwekken bij de lezers en we zullen in de toekomst er meer over horen. De bewuste studie gaat over een door de wetgeving te bevorderen „spreiding van het bezit”, een nieuw (?) geneesmiddel voor onze zieke kapitalistische wereld.

De kapitalisten, de bezitters, hebben daarvan niets te vrezen: die weten wel, dat krachtens de door de kerk genomen besluiten, de vertegenwoordigers van de Katholieke Partij goede verdedigers zijn van hun kapitalistische orde. Echter heeft deze „partij” een groot aantal arbeiders achter zich en voor hen is deze bemoedigende verzekering.

Deze arbeiders zullen ten slotte door de ervaring leren, ondanks alle slingerzinnen van prof. Romme, dat die mooie „spreiding van het bezit” niets anders is, dan een poging, om de bezitlozen tegen te houden, als het er om gaat het „privaateigendom” door het georganiseerde, gemeenschappelijke eigendom te vervangen.

Zoals gezegd, we zullen met deze „nieuwe” roomse politiek meer te doen krijgen: t sprekt vanzelf, dat we er in het vervolg de aandacht op zullen vestigen.

„Klop op iedere deur!”

„Klop op iedere deur, in alle achterbuurten van elke willekeurige grote stad in Amerika” zegt William Motley *) en je vindt een Nick Romano.”

Wie is Nick Romano? De jongen, die droomt van de sterren en eindigt in de goot. De jongen, die op twaalfjarige leeftijd een misdienaar is en met 21 jaar zijn dood vindt op de elektrische stoel.

Nick Romano, die het huis te benauwd heeft tussen de eeuwige zorgen van zijn ouders, het eeuwige geploeter, die op de straat het avontuur en de sensatie vindt, die hem in de tuchtschool brengen. Daar leert hij hateren. Haten, alles wat wet en autoriteit vertegenwoordigt en de jongens met slaan en foltering tracht murw te krijgen. Maar daar ondervindt hij ook de kameraadschap en het meegevoelen, wat hem thuis ontbrak. Terug van de tuchtschool, krijgt de straat met haar bars, speelholten, zakkenrollers en publieke vrouwen hem in haar greep, voorgoed. De bioscopen met hun moordfilms, de kranten, de sensatie-romans zijn de stille medewerkers tot zijn ontwrichting.

Nadat hij opgepikt is voor een zakkenrollerszaak en een verhoor in de derde graad heeft ondergaan, koopt hij een revolver. Later doodt hij met deze revolver de agent, die hem gemarteld heeft. „Ik ben blij, dat ik het deed!” roept hij in de rechts-

zaal, als hij eindelijk breekt onder het scherpe verhoor. Hij krijgt de voldoening om in de „koppen” van de grote dagbladen te staan. Hij sterft op de elektrische stoel. Niemand kon hem redden.

Zou hij gered zijn, als hij vrijgesproken was? Neen. Duizenden Nick Romano's leven in Amerika. Niet allen krijgen de elektrische stoel. Maar allen zijn verdoemd.

De jongens, die uit de tredmolen zijn geraakt en in verbeteringsgestichten en tuchthuizen weer in het rechte spoor moeten worden gebracht, komen er slechter vandaan, dan dat zij er in zijn gegaan. En niet alleen omdat ze militaire drill vinden in plaats van opvoeding, niet slechts omdat de leiders denken, dat de jongens met slaan en ruw geweld het verschil tussen goed en kwaad bijgebracht kan worden, maar omdat de maatschappij, waarin ze moeten leven, niet deugt. Wat wordt er van je verwacht in deze maatschappij? Dat je leert trappen naar anderen en likken naar boven. Dan word je de grote Piet. Dat is het voorbeeld dat zij krijgen in de tuchtschool en daarbuiten.

Eerbid voor de wet, die gemaakt is om het eigendom te beschermen, je niet soli-

dariseren met je mede-proleten, maar te trachten ze voorbij te streven, een klasse hoger te komen, hoe, dat doet er niet toe, als je maar slim genoeg bent om tussen de mazen van de wet door te glijpen. Liefde voor je medemens, bewaar dat maar voor in de kerk; als je mee wilt eten aan de grote dis, dan moet je alleen je zelf liefhebben en je superieuren.

Dat is niet alleen het geval in Amerika. Dat geldt voor de jeugd in de gehele wereld. Waarvoor moeten ze werken? Met hard werken verdienen ze nauwelijks hun rantsoentje. De zwarte handel is voordeliger, dan krijgen ze tenminste nog, wat de Amerikanen noemen, een „kick out of life”. Een pietsje levensvreugde, al is het ook maar klatergoud.

Waar kunnen de jonge mensen, die wenssen te leven, d.i. gewaardeerd worden, arbeidsvreugde beleven, liefde ontvangen en geven? Wie schenkt hun een werkelijk leven? Niemand.

Een jeugd groeit op, tussen ruïnes, zwarte handelstjes, oorlogsdreiging, hongerelementen. Jonge mensen, zonder idealen en zonder illusies.

„Sluit je aan bij de Marine”. Treedt toe

tot ons Vrijwilligerscorps.” In alle talen wordt het de jongens toegeroepen. Waarom zullen ze niet gaan? Behoorlijk voedsel, geregeld geld in je zak, een uniform, bewonderende meisjesogen. Aan het gehele leven is immers toch niets. Dat is onze jeugd.

Klop op iedere deur! Zet de deuren open, wagenwijd. En luister. Hoor je kreten daarbuiten? Millioenen kinderen sterven aan ondervoeding. Millioenen zwerfen verweerd langs de wegen; zoeken vertwijfeld naar voedsel. Duizenden moorden, stelen, gokken. Duizenden zuchten in gevangnissen en tuchthuizen, allen zijn vertwijfeld, allen zijn jong. Allen hebben recht op wat anders, wat beters.

In Duitsland, in Italië, in Frankrijk zijn grote massa's van de arbeiders in beweging gekomen. Dat geeft weer nieuwe hoop, nieuw uitzicht, ook voor de jeugd.

Het moet ons alles, alles waard zijn, om gezamenlijk, als een werkersklasse te vechten, net zo lang, totdat we onze kinderen een wereld kunnen geven, waarin ze kunnen leven. Alleen allen tezamen kunnen wij dat. LAAT NIETS ONS WEERHOUDEN.

* „Knock on any door”, William Motley, uitg. Appleton Century Comp. New York—Londen 1947, printed in U.S.A.